

РЕШЕНИЕ

№ 2745

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 29.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **2196** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. И. С. от град С. против Ревизионен акт /РА/ № 1809/05.10.2006г. издаден от орган по приходите П. ТД на Н. град С., потвърден с Решение № 516/11.04.2007г. на директора на Дирекция Обжалване и управление на изпълнението град С..

Процесният данъчноправен спор е бил предмет на разглеждане по адм. дело № 2521/2007г. по описа на АССГ, 10 състав, което е приключило с постановяването на съдебно решение № 696/04.07.2008г. Това решение е обезсилено с решение № 6657/21.05.2009г. на ВАС постановено по адм. дело № 12915/2008г. като жалбата на Е. С. е оставена без разглеждане, а съдебното производство прекратено, поради просрочие на оспорването пред съд по смисъла на ТР № 7/11.12.2008г. на Общото събрание на съдиите от ВАС.

С определение № 3146/10.03.2010г., постановено по адм. дело № 1826/2010г. Върховен административен съд е възстановил срока за обжалване на процесния ревизионен акт на основание чл. 161, ал.1 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

В тази връзка е образувано и производството по настоящото дело.

В обстоятелствената част на първоначалната жалба до съда, както и в жалба от 24.03.2010г., подадена във възстановения срок за оспорване на ревизионния акт

се твърди, че определените задължения по ЗОДФЛ /отм./ в размер на 55 491.20 лева и лихви в размер на 39 419.81 лева са незаконосъобразни. Конкретните съображения се свеждат до доводи за немотивираност и необоснованост на ревизионния акт и нарушения на материалния закон П. преценката за основанието и размера на доходите и разходите на жалбоподателя.

Иска се отмяна на ревизионния акт изцяло. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Участващият в съдебното производство прокурор от С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство спрямо Е. С. е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1092/16.01.2006г., издадена от Й А К - началник на отдел „Контролна дейност" в офис „Център" в ТД на Н. град С.. Компетентността на последния като орган по възлагане на ревизии съгласно чл. 112, ал. 2, т.1 от ДОПК се установява от представените П. предходното разглеждане на спора Заповед № РД-01-4/03.01.2006г. на директора на ТД на Н. и допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение № 69/09.02.2006г. Със ЗВР № 1809/06.04.2006г., подписана от П Г Г – началник сектор в ДОК П. ТД на Н. град С. /съгласно изявлението на ответника в молба от 06.02.2007г. по адм. дело № 2521/2007г./ е удължен срока за провеждане на ревизията. От представената по делото Заповед № РД – 01-342/03.07.2006г. на директора на ТД на Н. град С. е видно, че издателят на тази заповед разполага с правомощия на орган по възлагане на ревизии.

В обхвата на ревизионната проверка са включени задълженията на жалбоподателя по ЗОДФЛ /отм./ за периода от 01.01.2000г. до 31.12.2004г.

За резултатите от проведената ревизията е съставен Ревизионен доклад № 1809/10.05.2006г., подписан от ревизиращите органи по приходите Н Т и М Гавалюгова, в който е констатирано, че за ревизираните периоди Е. С. не е подавал декларации по чл. 41 от ЗОДФЛ /отм./.

За данъчен период 01.01.2000г. – 31.12.2000г. е установено, че Е. С. е придобил правото на собственост на три броя МПС както следва: на 12.10.2000г. лек автомобил „М П” рег. № С на стойност **44 500 лева**; лек автомобил Мерцедес С 320 с рег. № на стойност **68 900 лева** и лек автомобил марка М CLK 200 рег. № С на стойност **33 800 лева**.

Приетата от ревизиращите органи стойност на посочените автомобили се основава на извършената в хода на ревизията експертна оценка от вещото лице Джелебов, изготвена въз основа на каталог Шваке 09/2005г.

Като доход за този период е приета и декларираната от жалбоподателя като налична сума от 30 000 лева, за произхода, на която не са представени

доказателства. Констатираните разходи за придобиване на МПС и налична парична сума са квалифицирани от ревизиращите органи като доходи по смисъла на чл. 10 от ЗОДФЛ /отм./ в общ размер от 177 200 лева, които подлежат на облагане на основание чл. 26, т. 7 от ЗОДФЛ /отм./. Въз основа на така определената данъчна основа в ревизионния доклад за 2000г. е определен ДОД на основание 35 от ЗОДФЛ /отм./ в размер на 69 003.60 лева и лихва в размер на 43 398.90 лева.

За 2001г. в ревизионния доклад е определен доход от 62 780 лева в резултат на придобиване на лек автомобил на стойност 62 780 лева съгласно цитираната експертна оценка, върху който е начислен ДОД в размер на 22 223.20 лева.

За останалите ревизирани периоди на 2002г., 2003г. и 2004г. не е констатиран недостиг на парични средства, респективно доходи, подлежащи на деклариране, поради което не са определени задължения по ЗОДФЛ /отм./.

Ревизионният доклад е връчен на Е. С., който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е упражнил правото си възражения.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения РА № 1809/05.10.2006г. от Н З Т старши инспектор по приходите П. ТД на Н. град С. въз основа на ЗОКО № К 1809/03.07.2006г. П. определяне размера на задълженията по ЗОДФЛ /отм./ е уважено възражението на жалбоподателя, че лек автомобил „Мерцедес CLK 200” рег. № С на стойност 33 800 лева е придобит от съпругата му съгласно МД № 5300/4-4997/02.11.2003г. Поради това от облагаемата основа за данъчен период 2000г. е изключена сумата от 33 800 лева. С оглед на това в ревизионния акт данъчната основа за 2000г. на основание чл. 26, т. 7 от ЗОДФЛ /отм./ е формирана в размер на 143 400 лева /177 200 лева – 33 800 лева/ и е определен данък по чл. 35 от ЗОДФЛ в размер на 55 491.20 лева и лихви - 39 419.81 лева.

С ревизионния акт за извършени и корекции в данъчните задължения за 2001г. като е определен облагаем доход „0 лева” т.е не е възприето предложението от ревизионния доклад.

След извършените корекции ревизията приключва с определяне на допълнителни задължения единствено в данъчен период 2000г. За останалите периоди, включени в обхвата на ревизията от 2001 – 2004г. видно от разпоредителната част на акта не са установени облагаеми доходи и задължения по ЗОДФЛ /отм./.

Ревизионният акт е обжалван пред директора на Дирекция „ОУИ” и е потвърден с решение № 516/11.04.2007г.

В хода на ревизията и в съдебното производство от страна на жалбоподателя се твърди, че е разполагал с налични парични средства преди началото на ревизирания период, формирани от доходи получени през 1996г. – 1999г.

С цел установяване на разполагаемите парични средства към момента на образуване на ревизията се представят следните писмени доказателства:

Препис от ГДД по ЗОДФЛ /отм./ за 1999г., подадена от Е. С. с деклариран доход от 10 000 лева, формиран по раздел V – доходи от дейност по управление и контрол.

Нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 41/13.06.1997г., по силата на който С. и съпругата му продават на „Л – 95” ООД свой собствен апартамент, придобит по време на брака за сумата от 20 000 лева /деноминирани/. Според данните от нотариалния акт сумата е получена от продавачите напълно и в брой.

Нотариален акт № 105/20.12.1997г., по силата, на който жалбоподателят и съпругата му продават на П – Л ООД 1/10 ид. част от съсобствени недвижими имоти, находящи се в 6 –етажна сграда в град С., Ж. Л за сумата от 23 762.68 лева /деноминирани/. Съгласно договор за доброволна делба на съсобствен недвижим имот от 22.12.1997г. С. и съпругата му получават за уравниване на дялове от П – Л ООД сумата от 102 000 лева /деноминирани/.

Нотариален акт № 237/29.12.1999г., по силата, на който съсобственици на имота, в това число Е. С. и В С продават на П – 89 ЕООД свой собствен недвижим имот за общата сума от 20 000 лева /деноминирани/, от които на Стамови се полагат 10 000 лева.

Митническа декларация за внос на 9 800 щатски долара, подадена от Е. С. на 15.06.1997г. Митническа декларация за внос на 8 000 щатски долара от 05.07.1997г. на името на жалбоподателя, както и митническа декларация от 05.07.1997г., подадена от съпругата му за внос на 6 000 щатски долара.

В хода на настоящото съдебно производство се представят копия от бордера за покупка на валута през периода 1999 – 2000 година, както и ведомости от операциите/плащанията от банкови сметки на жалбоподателя в „И А” за периода 1996г. – 2000г.

От приложеното удостоверение рег. № 25602/29.06.2010г. на началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР е видно, че на името на Е. С. през периода 1996-1999г. са регистрирани следните МПС – лек автомобил Ф Фиеста с рег. № С за периода 28.05.1996г. до 18.08.2006г., л.а. Мерцедес 320 СЛ рег. № С /стар № С / и лек автомобил „М Паджеро” рег. № С , за периода 27.05.1999г. – 17.07.2000г.

В удостоверението са посочени и автомобилите, регистрирани на името на В С. Според удостоверението не може да се предостави препис от договорите за покупко – продажба на прехвърлените преди 2000г. МПС, тъй като архивът на ОПП – СДВР е бракуван до 31.10.1999г.

По реда на чл. 74, ал.2, т.2 от ДОПК е представено от ТД на Н. град С. извлечение от ГДД на жалбоподателя за 1999г.

За установяване размера на разполагаемите от жалбоподателя парични средства преди ревизирания период в настоящото производство е назначена съдебно - счетоводна експертиза. От приетото по делото заключение на вещото лице Г. А. в отговор на поставените задачи се установява следното:

Приходите от продажба на недвижими имоти по нотариални актове възлизат общо на 132 000 лева /деноминирани/. За Е. С. сумата е 66 000 лева, П. условията на семейна имуществена общност /СИО/.

Размерът на декларираната от жалбоподателя и съпругата му валута от внос по митнически декларации вещото лице изчислява на общо 41 043.52 лева или 20

521.26 лева за жалбоподателя, П. условията на СИО.

След извършена рекапитулация в заключението се посочва, че обменената валута е както следва: съгласно бордера от 1999 година – 22 374.12 лева; съгласно бордера от 2000г. - 255 011.76 лева и съгласно фискални бонове от 2000г. – 110 646.74 лева. П. отговора на тази задача вещото лице посочва, че без други документи, само на базата на представените бордера и фискални бонове, посочената стойност на обменената валута не може да се отчете като приход на Е. С. П. положение, че неговото име не се съдържа за клиент.

Вещото лице е отчетло и декларирания от жалбоподателя доход от 10 000 лева по ГДД за 1999г., като го е разделило на половина П. условията на СИО.

П. така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна против ревизионен акт, който е обжалван по административен ред и не е отменен.

Настоящото производство е образувано П. условията на възстановен срок за обжалване по чл. 156 от ДОПК с влязъл в сила съдебен акт на Върховен административен съд. П. служебно извършената от съда проверка за допустимост на жалбата на основанията извън спазването на срока, се констатира, че за жалбоподателя не е налице правен интерес от оспорване на ревизионния акт в частта за данъчни периоди 2001г. – 2004г., за които не са определени задължения по ЗОДФЛ /отм./. В тази връзка съдът съобрази, че съдебно решение № 6657/21.05.2009г. постановено по адм дело № 12915/2008г., с което е оставена без разглеждане жалбата на Е. С. против същия акт се отнася единствено до нейната недопустимост поради просрочие. В постановените по спора съдебни актове на горната инстанция, които са задължителни за настоящия съд не е разглеждан въпроса за допустимостта на жалбата от гледна точка на правния интерес на ревизираното лице да оспорва ревизионния акт в частта, в която за данъчни периоди 2001 – 2004г. са установени „0” облагаем доход и „0” данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./

За допустимостта на съдебното оспорване съдът следи служебно по всяко време на процеса. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че Е. С. няма правен интерес от отмяна на РА № 1809/05.10.2006г. изцяло, каквото е искането му в жалбата. В частта, с която за данъчни периоди не са установени облагаеми доходи и дължим ДОД, ревизионният акт е благоприятен за него, поради което съдебното му оспорване в тази част е недопустимо поради липса на правен интерес.

За пълнота на изложеното по допустимостта на жалбата в тази част, следва да се посочи, че в разглеждания случай не се касае до ревизия П. „особени случаи” по реда на чл. 122 от ДОПК, П. която формирания паричен поток на приходите и разходите за тези периоди да е от значение за крайния размер на установените доходи, респективно размера на данъка. В конкретния случай ревизията е проведена по общия ред. По този начин облагаеми доходи са установени единствено в първия от ревизираните периоди – 2000 година, а за следващите

данъчни периоди от 2001г. – 2004г. ревизионният акт не установява задължения по ЗОДФЛ /отм./.

Поради това в тази част, жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото - да се прекрати.

Съдебното оспорване на акта е процесуално допустимо в частта на установените задължения за данък общ доход по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ за 2000 година и съдът дължи произнасяне по съществото на спора в тази част.

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност на ревизионния акт включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

От съвкупната преценка на доказателствата по делото настоящият съдебен състав приема, че атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за Н. в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 1809//03.07.2006г. издадена от орган по възлагане на ревизии съгласно чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК.

П. издаването му е спазена предвидената от закона писмена форма.

В хода на ревизията са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които задължават органите по приходите да изяснят служебно П. спазване принципа за обективност, всички факти и обстоятелства от значение за размера на доходите на жалбоподателя. В тази връзка съдът съобрази, че ревизионното производство е образувано на 26.01.2006г. с връчването на ЗВР П. действието на ДОПК, в сила от 01.01.2006. Съгласно чл. 3, ал.1 от ДОПК органите по приходите са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс, като издадените административни актове се основават на действителните факти от значение за случая. Наред с това по силата на чл. 5 от ДОПК органите по приходите са длъжни служебно, когато няма искане от заинтересованите лица, да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за установяване на публичните вземания. В конкретния случай в нарушение на посочените принципи на обективност и служебно начало, ревизиращите органи не са установили действителните приходи на ревизираното лице към началото на ревизирания период. В мотивите на ревизионния доклад е посочено единствено, че декларираните от жалбоподателя парични средства са с недоказан произход. С оглед принципа за служебно начало ревизиращите органи е следвало да извършат проверка относно декларираните от данъчно – задълженото лице доходи за 1999г., които видно от представеното по делото заверено копие от служебната програма на ТД на Н. град С. им е служебно известно. Нарушението е съществено, защото е рефлектирало върху приетия от органите по приходите размер на облагаемия доход на жалбоподателя.

Основателно е възражението на жалбоподателя и че органите по приходите не са

предприели нужните процесуални действия по установяване на всички притежавани от жалбоподателя МПС. От представеното по делото удостоверение рег. № 25602/29.06.2010г. на началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР е видно, че С. е притежавал други два автомобила, с които се е разпоредил. С единия от тях прекратяването на регистрацията е настъпило през ревизирия период на 2000 година - Мицубиши Паджеро” рег. № С6169 АА, регистриран на името на жалбоподателя до 17.07.2000г.

Непредприемането на процесуални действия по реда на ДОПК за установяване на факти и обстоятелства, които са означение за определяне размера на облагаемия доход по ЗОДФЛ /отм./ и липсата на съпоставка в мотивите на ревизионния акт между разполагаемите парични средства на ревизираното лице към 01.01.2000г. и извършените от него разходи за покупка на МПС в крайна сметка е довело до неправилно определяне размера на облагаемите му доходи за 2000г. Констатираното представлява съществено нарушение на процесуалните правила за провеждане на ревизия и обосновава незаконосъобразност на ревизионния акт.

С оглед забраната по чл. 160, ал. 4 от ДОПК, съдът не разполага с процесуална възможност да отмени ревизионния акт само на това основание и дължи произнасяне и по материалната законосъобразност на определените данъчни задължения.

Нормата на чл. 10 от ЗОДФЛ /отм./ регламентира доходите на физическите лица, подлежащи на облагане. Съгласно чл. 10, т. 18 от същия закон подлежат на облагане други доходи, които не са определени като необлагаеми или не са освободени от облагане по закон.

По силата на чл. 26, т. 7 от ЗОДФЛ /отм./ данъчната основа е бруtnата сума на получените доходи от случайни сделки и от всички други източници, които не са изрично посочени в чл. 12 от същия закон. Последната норма регламентира доходите, които не подлежат на облагане.

В конкретния случай, както се посочи по-горе, данъчната основа от 143 400 лева на облагаемите доходи на жалбоподателя за 2000г. е формирана от покупката на два броя МПС на обща стойност 113 400 лева /44 500 лева стойност на л.а. Мицубиши + 68 900 лева стойност на л.а. Мерцедес 320 CL/ и декларираната от жалбоподателя като налична сума от 30 000 лева, за която не се доказва да е получена в заем. Стойността на автомобилите е определена на основание чл. 11, ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ по експертна оценка на в.л. Джелебов по Шваке каталог.

Облагаемите доходи на жалбоподателя от придобиване право на собственост върху МПС са формирани върху цялата стойност на автомобилите по експертна оценка, без да е отчетено възникването на съпругеска имуществена общност върху така придобитите автомобили. Аргументите за това са следните:

Съгласно чл. 19, ал.1 от СК /отм., приложим за процесния период на 2000г./ вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това, на чие име са придобити. По

силата на установената от закона презумпция съвместният принос на съпрузите се предполага до доказване на противното /чл. 19, ал. 3 от СК – отм./.

В процесния случай придобиването на автомобилите, чиято стойност е послужила като източник на доходи по смисъла на чл. 10, т.18 от ЗОДФЛ е станало по време на брака, сключен от Е. С. и В С на 29.04.1984г. видно от приложеното в ревизионната преписка удостоверение за сключен граждански брак № 63942/29.04.1984г. По делото не са налице данни и доказателства оборващи установената от чл. 19, ал.3 СК /отм./ презумпция за съвместен принос П. придобиването на тези движими вещи. Следователно формираната данъчна основа на облагаемите доходи е в противоречие с режима на придобитите вещи права от жалбоподателя. П. определяне действителната стойност на формираните от С. доходи от двете сделки следва да се вземе предвид $\frac{1}{2}$ от посочената в ревизионния акт. По този начин установените П. ревизията приходи на жалбоподателя от покупка на МПС се намалят на половина 56 500 лева /113 000:2=56 500 лева/. Така формиран общият размер на приходите по ревизионния акт следва да се коригира на 86 500 лева /56 500 лева от покупка на МПС + 30 000 лева от заем/.

Съдът намира за неоснователни, доводите на жалбоподателя, изложени в приложените по делото писмени бележки на неговия процесуален представител, че за данъчен период 2000г. е налице заемно правоотношение между него и Н Първановски. Твърденията не намират опора в наличните по делото доказателства. Преди всичко е налице разминаване между декларацията на ревизираното лице относно момента на получаване на сумата в заем – през 2000г. Докато П. извършената му насрещна проверка Н Първановски посочва, че сумата е предоставена през 2002г. съгласно саморъчно написана декларация от 20.03.2006г.

Действително по делото е представена друга декларация на същото лице с нотариална заверка на подписа от 21.09.2006г. на нотариус рег. № 509, в която посочва, че е предоставил сумата от 30 000 лева на 10.09.2000г. Дори и да се приеме, че се касае до различни заеми в един и същи размер, то последната декларация носи достоверна дата по смисъла на чл. 181 от ГПК от 2006г. и не следва да бъде кредитирана като доказателство установяващо предаване на заета сума към 2000г. Наред с това от удостоверение № */17.2.2006г. на ТД на Н. град П за деклариране от Н Първановски данни, е видно, че декларираният от това лице доход за 2000г. е в размер на 12 00 лева като земеделски производител. По делото не са налице други данни и доказателства заемодателят да е разполагал със сума в размер на предоставения заем.

С оглед на изложеното съдът приема, че сумата от 30 000 лева, декларирана от жалбоподателя като налична за процесния период на 2000г. законосъобразно е включена в общия размер на облагаемите доходи.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че по делото не са налице твърдения от ревизираното лице, че тази сума е формирана от продажба на л.а. „Мицубиши Паджеро” рег. № С 6169 АА, за който се установява от

представеното удостоверение на ОПП – СДВР, че е регистриран на името на жалбоподателя до 17.07.2000г. Според същото удостоверение не са налице и данни за действителна продажна цена на този автомобил.

Предвид всичко изложено за обща стойност на облагаемия доход според констатациите на РА и на основание чл. 10, т.18 от ЗОДФЛ /отм./ следва да се определи на 86 700 лева.

От друга страна органите по приходите незаконосъобразно не са изследвали декларирания от жалбоподателя доход и размера на разполагаемите парични средства към началото на ревизирия период. Преди всичко това се отнася до декларирания по приложение V на ГДД за 1999 доход по от 10 000 лева. Това обстоятелство се установява както от представеното от жалбоподателя копие от същата, така и от данните събраните от данъчното му досие съгласно чл. 74, ал.2, т.2 от ДОПК.

Така декларираният доход не попада в обхвата на семейната имуществена общност по смисъла на чл. 19 от СК /отм/. Режимът на общност се отнася до вещи, права върху вещи и влогове. По аргумент за противното доходът от управление и контрол по раздел V на ГДД за 1999г. е лично имущество и целият му размер се явява част от наличните парични средства, притежавани от жалбоподателя към началото на ревизията. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вл. А., в частта, в която са извършени изчисленията по това перо П. режим на СИО и е посочена $\frac{1}{2}$ от сумата като налични приходи на жалбоподателя.

Наред с горното по делото безспорно се установи, че жалбоподателят е разполагал с валутни средства съгласно приложените митнически декларации за внос на валута от 1997г. По съображения аналогични на изложени относно обхвата на режима на СИО, следва да се приеме, че декларирания от С. и съпругата му суми по митнически декларации са лично имущество. Следователно в разполагаемите парични средства на жалбоподателя от преди началния момент на ревизията /01.01.2000г./ следва да се включат изцяло сумите по подадените от него митнически декларации съответно от 15.06.1997г. за внос на 9 800 щатски долара и от 05.07.1997г. за внос на 8 000 щ.д. Според вещото лице левовата равностойност на тази валута е съответно 16 497.32 лева и 14 024.40 лева /стр. 4 и стр. 5 от заключението/.

Сумата от 6 000 щ.д., посочена в митническата декларация на В С следва да се изключи от личните разполагаеми средства на жалбоподателя. Тази сума е от значение за доходите на лицето, което я е декларирало, не и на неговия съпруг.

По изложените съображения размерът на разполагаемите парични средства на Е. С. от преди 2000 произтичащи от декларирани доходи по ГДД и налични валутни средства възлиза на 40 523.72 лева /10 000 лева + 16 497.32 лева + 14 026.40 лева/.

От представените по делото и описани по-горе нотариални актове за извършени от жалбоподателя и съпругата му продажби на недвижими имоти П. условията на СИО са формирани лични парични средства в размер на 66 000 лева /1/2 от

132 000 лева/. В това отношение заключението на в.л. А. се кредитира изцяло. То се подкрепя от волеизявлението на продавачите в наличните по делото писмени доказателства /нотариални актове и разписки/ за получаване на посочените в нотариалните актове парични средства от съпрузите. Според представените П. продажбите документи за собственост на продавачите /описани в нотариалните актове/ е видно, че недвижимите имоти са придобити по време на брака им, сключен през 1984г. и следователно се касае до разпореждане с вещи, попадащи в обхвата на чл. 19 от СК /отм./. Поради това доход на жалбоподателя се явява $\frac{1}{2}$ от получените суми, така както е посочено и в от в.л. А..

Формирани по този начин размерът на разполагаемите парични средства за периода 1997 – 1999г., включително с доказан произход, които са лично имущество на жалбоподателя възлиза на 106 523.72 лева /40 523.72 лева + 66 000 лева/.

Съпоставени с формираните по ревизионния акт облагаеми доходи от 86 700 лева за процесния период, е видно, че разполагаемите средства на Е. С. към 01.01.2000г. превишават направените от него разходи за покупка на МПС и налични парични средства с 19 823.72 лева /106 523.72 лева – 86 700 лева/ за 2000 година. Следователно констатираните от органите по приходите доходи от сделки за покупка на МПС и налични парични средства не могат да се определят като облагаем доход по смисъла на чл. 26, т. 7 във връзка с чл. 10 от ЗОДФЛ за този период.

Като са пренебрегнали принципът за служебно начало в данъчния процес и не са установили доходите на жалбоподателя към началния момент на ревизията 01.01.2000г., органите по приходите са определили данъчна основа по чл. 26, т. 7 от ЗОДФЛ /отм./ в нарушение на материалния закон. На това основание ревизионният акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

За пълнота на изложеното следва да се обсъдят и останалите наведени от жалбоподателя доводи за нарушение на материалния закон.

В тази връзка съдът не кредитира представените в хода на настоящото съдебно производство бордера и фискални бонове за покупка на валута през период 1999 – 2000 година, издадени на името на трети лица или без посочено име. Тези документи не са издадени на името на жалбоподателя. Обстоятелството, че те се намират у него и той ги представя по делото не обосновава извод, че валутата е закупена от негово име, в какъвто смисъл са доводите на А. К. в представените писмени бележки.

По аналогични съображения не следва да се кредитират като доказателство за налични парични средства, представените дневни ведомости от банкови сметки в „И” за периода 1996г. – 2000г. Както посочва вещото лице, чийто специални знания в тази връзка се кредитират от съда, от представените извлечения не е видно дали посочените парични суми постъпват по банковите сметки или се разход.

Приложените ведомости за движение на парични суми по банковите сметки на жалбоподателя може да бъдат разглеждани единствено като допълнително

доказателство в подкрепа на изводите за налични парични средства в установения по-горе размер от 102 523.72 лева, чийто произход е доказан в процеса. Но не и като самостоятелен източник на разполагаеми парични средства за жалбоподателя. Това се отнася и до представените П. ревизията договори за наем на сейф. Тези доказателства сочат единствено, че С. е имал възможност да съхранява ценности, включително парични средства, но не доказват наличие на доходи от други източници.

Предвид всичко изложено жалбата в допустимата ѝ част се явява основателна и следва да бъде уважена по отношение оспорените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за 2000г.

В останалата част за данъчни периоди 2001г. – 2004г. ревизионният акт не установява облагаеми доходи и данък о чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./, поради което за жалбоподателя не е налице правен интерес от оспорването му в тази част.

П. този изход на спора и направеното от жалбоподателя искане по чл. 161 от ДОПК, ответникът следва да бъде осъден да му заплати деловодни разноски в общ размер на 1 314 лева, представляващи внесена държавна такса за образуване на съдебното производство и разноски за вещи лица и съдебно удостоверение. По делото не са налице доказателства за изплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се включва в размера на присъдените разноски. *Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,*

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. И. С. от град С. Ревизионен акт /РА/ № 1809/05.10.2006г. издаден от орган по приходите П. ТД на Н. град С., потвърден с Решение № 516/11.04.2007г. на директора на Дирекция Обжалване и управление на изпълнението град С., в частта на определените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за данъчен период **01.01.2000г. – 31.12.2000г.** в размер на 55 491.20 лева и лихви в размер на 39 419.81 лева.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, град С., У. А. № 21 да заплати на Е. И. С. от град С. ЕГН * сумата от 1 314 лева /хиляда триста и четиринадесет лева/ разноски по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Е. И. С. от град С. против Ревизионен акт /РА/ № 1809/05.10.2006г. издаден от орган по приходите П. ТД на Н. град С., потвърден с Решение № 516/11.04.2007г. на директора на Дирекция Обжалване и управление на изпълнението град С., в частта по отношение на установените задължения за данъчни периоди 2001г., 2002г., 2003г. и 2004г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

Решението в частта, с характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд, в 7-дневен срок от съобщението до страните.

Решението в останалата част, подлежи на обжалване с касационна жалба пред
Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: